

er der netop et saadant Tilfælde med Epileptikere. Det oplyses af Rigsdagsmanden for det paagældende Sted (Jørgensen) — hvad ogsaa til Dels fremgaar af Andragendet — at her har der ved privat Initiativ rejst sig Bygninger til en Værdi af 70,000 Kr., og af disse 70,000 Kr. ere de 50,000 privat indsamlede. Dette synes mig virkelig at være et saa udmærket Bevis paa det private Initiativs Virksomhed og Livlighed og Interesse for Sagen, at vi ikke kunne forlange bedre. Naar de nu altsaa her have lagt 50,000 Kr. paa Bordet, og naar de bede om et Tilskud til denne Selvhjælp, og naar vi nu her fra Lovgivningsmagtens Side — det maa jeg erindre den ærede Minister om, det ved han for øvrigt godt — ved en Lov i denne Vinter have vist, at vi ville tage os af Epileptikerne og have faaet dem indførte paa det Lovforslag, som Indenrigsministeren er kommen med, saa at de komme i Klasse med sindssyge, Idioter o. s. v., over for hvilke Samfundet særlig skal vise Velvillie og ikke regne sin Hjælp for Fattighjælp, forekommer det mig, at der er Grund til at tage velvillig paa denne Tersløse-Sag. I Finansudvalget bleve vi fra alle Partiers Side smukt enige om at henvise denne Sag til Overvejelse, fordi vi synes, at de have gjort et saa godt Arbejde dernede, at de nok kunne fortjene at faa Støtte. Jeg vil derfor understrege, hvad jeg udtalte, da jeg første Gang havde Ordet, og hvad nu er blevet bestyrket af den ærede Folketingsmand dernede fra (Thomsen).

Jeg skal dernæst vende mig til det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme). Naar vi ikke have henvist Andragende Nr. 96, er det ikke, fordi vi ikke have haft Interesse for denne Sag. Vi have, hvad det ærede Medlem kan overbevise sig om, hvis han vil komme hen til mig, opført Nr. 96 i den foreløbige Betænkning, som jeg her staar med i min Haand, som et af de Andragender, om hvilke der skulde være Konference med den vedkommende Minister. Finansudvalget har altsaa for sit Vedkommende ment, at der mulig var noget at gøre ved denne Sag, og derfor have vi haft Konference med Justitsministeren derom, men Ministeren gav da de samme Oplysninger, som han gav her i Tinget, og dette bevirkede, at vi ikke turde paatage os mod Ministeren at forsvare denne Sag her i Tinget. Naar vi ikke kunde gavne den paagældende Mand, var det ikke værd at skade ham, og naar vi ikke vare i Stand til fuldt, klart og tydeligt at forsvare Andrageren, saaledes som f. Eks.

Højesteretssagfører Salomon forsvarede Alma Bondesen, idet det ikke kunde bevises . . . (Afbrydelse af *Bluhme*). . . Ja, det er netop det, som er Sagen, at det ærede Medlem er aabenbart alt for rask i denne Sag, idet det ikke er blevet bevist, at Manden er uskyldig. Det er det ikke i dette Tilfælde, medens det i det andet Tilfælde var bevist, at den paagældende var uskyldig. Finansudvalget vilde ikke paatage sig det Ansvar at diskutere med Ministeren om Sagen, efter at han havde givet de Oplysninger, han her er fremkommen med. Dette er altsaa Grunden til, at Finansudvalget ikke har henvist denne Sag. Nu har det ærede Medlem jo hørt Ministerens Forklaring, og nu maa han selv føre den yderligere Debat om denne Sag med ham. Jeg kan paa Udvalgets Vegne selvfølgelig ikke anbefale, at vi henvise dette Andragende, det har jeg ingen som helst Bemyndigelse til. Havde der foreligget et klart og utvetydigt Bevis for, at Manden var uskyldig, antager jeg, at det var blevet gjort. . . . (*Bluhme*: Det vil jeg ogsaa haabe). . . . Det kan det ærede Medlem være sikker paa, men et saadant Bevis foreligger ikke, det er netop det smalle Sted for det ærede Medlem, naar han skal forsvare Sagen. (*Bluhme*: Der er ingen smalle Steder!) Jeg synes nu ikke, Sagen er saa ganske klar. Hvis der utvivlsomt var blevet gjort Manden Uret, vilde intet have været Finansudvalget kærere end at være med til at hjælpe ham til sin Ret. Jeg giver kun denne Oplysning om Forhandlingen i Finansudvalget for derved at lade det ærede Medlem vide, at vi ikke havde været uvillige til at tage os af denne Sag, hvis vi havde troet at gøre det med Nytte.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem for Ringkjøbing (J. C. Christensen) fremsatte nogle Bemærkninger angaaende det Andragende, der er fremkommet fra Sygekasserne, og anførte bl. a., at Ordføreren i Landstinget skulde have paaberaabt sig mine Udtalelser her i Folketinget til Støtte for ikke at gaa med til den Kommission, hvortil der er bevilget Penge her i Folketinget. Jeg ved ikke, hvad Ordføreren i Landstinget har udtalt, men hvis han har udtalt noget lignende som det, det ærede Medlem for Ringkjøbing her refererede, passer det ikke. Saaledes har jeg ikke udtalt mig, da Sagen var til 3die Behandling her i Folketinget. Jeg udtalte den Gang, at jeg havde helst set, at Socialdemokratiets Lovforslag var blevet fremmet. Det